

KONDOR VILMOS

BUDAPEST NOIR

Open Books

Egy

Amióta hosszas átalakítás után végre megnyitották a Balaton kávéházat, a kávéba eleve cukrot tesznek – hacsak az ember nem szól nekik. Gordonnak ez rendre kiment a fejéből, így aztán legyintett, megitta a feketét cukorral, összehajtotta a *Pesti Naplót*, felállt, fizetett, feltúrta a gallérját, és kilépett a Rákóczi útra. A Blaha Lujza tér felé pillantott, látta a kiadóvállalat neonfényeit a távolban, majd benyúlt a zsebébe, elővett egy cigarettát, és rágyújtott.

Tőle pár méterre egy izgatott rikkancs üvöltözött. Az utca esti közönsége elkapkodta a lapot a fiú kezéből, akinek köténye a sok aprótól egyre lejjebb csúszott a derekán.

Gordon megindult az Erzsébet híd felé. Útközben csak felületes pillantást vetett a kirakatokra, alig figyelt az autók túlkölésére. Néha diszkrétan mellé lépett egy zűrös kinézetű alak, aki vagy selyemharrisnyát próbált rászózni, vagy egy hölgy minden bizonnyal felejthetetlen szolgálatait. Gordon le sem lassított, a csikket eldobta, majd ránézett az órájára. Ha siet, még időben odaérhet a Ferenc József térre. Persze felülhetett volna egy buszra is, de annak elle-

nére élvezte az esti sürgést és felbolydulást, hogy alig vett róla tudomást.

A Károly körút elején egy másik rikkancs üvöltözött. Gordon nem is értette, miért nem rekednek be. Arra gyanakodott, hogy esetleg tojást isznak, akár az operaénekesek, de aztán elhessegette a gondolatot. Annyira meg nem érdekelte, hogy akár egyszer is megkérdezzen egy rikkancsot, pedig lett volna rá lehetősége.

– Meghalt Gömbös! A miniszterelnök halott! A holttestet vonattal hozzák haza Németországból! Meghalt Gömbös! A kormány válságülést hívott össze! – kiabálta a tizennégy év körüli gyerek kipirult arccal, félrecsúszott sapkában. – Itt *Az Est!* Gömbös meghalt! – rikoltozta tovább a fiú, majd amikor megpillantotta Gordont, az újságot lobogtatta felé. – A legfrissebb hírek *Az Estben!* Meghalt a miniszterelnök! Vegyen egy lapot a méltóságos úr!

Gordon csak a fejét rázta.

– Nem kell nekem lap, fiam. Tudom, hogy meghalt a miniszterelnök – közölte, azzal továbbindult. Én írom a híreket, tette hozzá magában, már ha a hírek engedik megírni magukat.

Az Apponyi tér után hirtelen jobbra fordult a Városház utcára, és jólesett neki a viszonylagos csend és nyugalom. Nem tudta túltenni magát Róna ügyén. Majdnem egy hete ezen járt az esze, egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy igaz lenne, amivel a detektívet gyanúsítják. Majdnem egy hete ezen az ügyön dolgozott, erről beszélt – vagy legalábbis próbált

beszélni – mindenkivel, akinek csak köze lehet Rónához, de folyamatosan falakba ütközött.

Átvágott a kihalt, esőtől felázott Erzsébet téren, és ahogy kifordult a Tisza István útra, a Duna feőlől fújó jeges szél majdnem letépte a kalapot a fejéről. Megborzongott a szokatlan októberi hidegben. Reggel még nem így nézett ki az idő, ezért se sálát, se kesztyűt nem vett, az őszi felöltője helyett pedig a raglánjába bújt bele.

A főkapitányság épülete előtt álló rendőr biccentett Gordonnak, aki már megszokta, hogy a Zrínyi utca 4. szám alatti új bejáraton menjen be az épületbe, amelyet a detektíveknek tartanak fenn. Az összes ügyeletes tiszt ismerte őt, szinte szabad bejárása volt a főkapitányságra. A szolgálatos aznap este egy fiatal fiú volt, aki Gordont – előtte ismeretlen oknál fogva – mindig túlradó tisztelettel köszöntötte.

– Jó estét kívánok a szerkesztő úrnak! – üdvözölte Gordont, aki válaszul biccentett, és már indult is volna fel a lépcsőn, de az ügyeletes utána szólt. – Amennyiben Gellért detektívfelügyelő urat keresi a szerkesztő úr, a felügyelő úr azt üzeni, hogy most éppen nincsen benn. Sürgősen elhívták egy értekezletre.

– Sebaj, fiam, majd megvárom a szobájában – tette Gordon a korlátra a kezét, ám a fiú csak nem hagyta továbbmenni. – Mert, ugye, Gömbös miniszterelnök ma meghalt, és a... – folytatta, de gyorsan észbe kapott. – De ezt bizonyára méltóztatik tudni.

– Tudom, fiam – felelte Gordon, és felsietett a második emeletre. A folyosón jobbra fordult, és a bal

oldali utolsó szobához ment. Bekopogott, ki tudja. Mivel választ nem kapott, benyitott Gellért Vladimir irodájába. A csoportvezető detektívfelügyelő szobája üres volt, csupán egy bankárlámpa égett az asztalon. Gordon becsukta maga mögött az ajtót, és az ablakhoz lépett. Gellért különös kegyben részesült: irodája egyike volt azon keveseknek, melyeknek az ablaka a Dunára néz. Gordon rágyújtott, aztán pár pillanatig kifelé bámult, és nézte a kivilágított Lánc hidat, a Várat, a Dunán úszó és horgonyzó hajókat, a mérhetetlen lassúsággal vánszorgó vontatóhajókat. Elnyomta a csikket, majd leült az íróasztallal szemben álló két fotel egyikébe.

Elővette a jegyzetfüzetét, hogy pontosan átnézzze, mit is akar megtudni Gellérttől. Még hétfőn beszélt a csoportvezető detektívvel telefonon, és akkor kérte meg, hogy segítsen neki némi információval Rónáról. Gordon érdeemben már nem sokat tehetett, hiszen Róna Ernő tárgyalása aznap délelőtt megkezdődött, mégis úgy érezte, kötelessége a mindig segítőkész nyomozó ügyében kideríteni az igazságot.

A városban elszaporodtak a valutaüzérek, akik az ingatag valutahelyzetet kihasználva igyekeztek komoly pénzekhez jutni – gyakran szép sikerrel. Az érintett galeri módszere egyszerű volt: Szörtsey István városszerte ismert goromba természetű szélhámos emberei detektívnek adták ki magukat, és egész egyszerűen elszedték a pénzt a valutaüzérektől. Egy Bondi Arnold nevű tőzsdebizományos egy napon bement Rónához az irodájába, és elpanaszolta, hogy

ötezer pengővel rövidítették meg. A detektív, aki a csalókra és hamiskártyásokra szakosodott, elővette egy Grósz Gyula nevű férfi képét, akit a kollegáival – éppen az áldetektívként elkövetett bűncselekmények miatt – már egy ideje figyeltek, Bondi azonban nem ismerte fel. Róna ekkor azt javasolta, tegyen feljelentést, amit Bondi meg is tett, majd rendszeresen zargatta a nyomozót, hogy hogyan áll az ügye. Amikor Róna tájékoztatta, hogy még dolgoznak rajta, Bondi mérgesen távozott, aztán pár nap múlva az ügyvédje útján feljelentést tett Róna ellen, mely szerint a detektív százötven pengőt fogadott el tőle, hogy majd ennek fejében visszafizetteti az áldetektívekkel az ötezer pengőt. Az ügyben nyomozást rendeltek el, és éppen azon a reggelen tartották az első tárgyalást.

Róna ekkora marha lenne? Rongyos százötven pengőért kockáztatná a karrierjét, a nyugdíját? Az ügy ködös volt, mindenki tagadott. Egyedül Bondi és bűntársai állították, hogy ők igenis lefizették Rónát. Bár Gellért Vladimir a gyilkosságokért felelős V. főcsoport egyik csoportvezetője, Róna pedig a bizalmi lopásokért, csalásért és hasonló bűncselekményekért felelős IV. főcsoportnál dolgozott, jól ismerték egymást, s ha barátok nem is voltak, de mindig számíthattak egymásra. Gellért emiatt fog segíteni neki. Ha mászt nem is tesz, hát irányba állítja. Ha pedig nem, akkor az is jelent valamit, talán még többet is.

Gordon felállt a fotelból. A falióra kilencet ütött. Az asztalon patinás rend uralkodott, mint mindig. A bal oldali stócban az éppen aktuális ügyek aktái